

Arrest

nr. 188 424 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2014 diende verzoeker, van Nigeriaanse nationaliteit, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

Op 11 maart 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk, op grond van artikel 9ter, § 3-3° van de Vreemdelingenwet, daar het standaard medisch getuigschrift volgens de gemachtigde geen melding maakte van de graad van ernst van de ziekte. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 180 754 verwierp de Raad het beroep.

Op 11 maart 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen dit bevel diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 180 755 vernietigde de Raad het bevel.

Op 24 november 2015 ondertekende verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw O. R., van Nigeriaanse nationaliteit en met verblijfsrecht in België.

Op 21 januari 2016 registreerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de verklaring van wettelijke samenwoning in het Rijksregister.

Op 5 mei 2016 diende verzoeker op grond van de artikelen 10bis en 12 van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een toelating tot verblijf.

Op 21 oktober 2016 verklaarde de gemachtigde die aanvraag onontvankelijk (bijlage 15quater).

Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 05.05.2016 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: [...]1966

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende / verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij sedert oktober 2011 reeds in België verblijft en geen belangen meer heeft in Nigeria.

Hij woont al verschillende jaren samen met zijn partner; ze vormen geruime tijd een gezin. De wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 24.11.2015.

Daarenboven beroept hij zich op zijn wankele gezondheidstoestand, op basis waarvan hij in 2014 een vraag tot medische regularisatie indiende.

De aanvraag tot medische regularisatie werd op 11.03.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd pas betekend op 09.09.2016. Betrokkene werd uitgenodigd in april 2014 om de beslissing te betekenen, maar kwam niet opdagen op de afspraak.

De beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag tot medische regularisatie kwam er omdat er in het voorgelegde medisch attest geen enkele uitspraak voorkomt omtrent de graad van ernst van de ziekte, en niet wordt verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt. Sedertdien bevinden er zich geen verdere updates in het dossier omtrent de ziekte van betrokkene en de evolutie ervan. De wankele gezondheidstoestand waarop betrokkene zich beroept is dus niet bewezen en wordt bijgevolg niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis.

Aangezien de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM enkel gebaseerd is op de ziekte van betrokkene, wordt deze verwijzing dus evenmin aanvaard.

Verder is het feit dat betrokkene hier een partner heeft, geen garantie dat betrokkene verblijfsrecht kan bekomen, noch is dit een buitengewone omstandigheid die hem ontslaat van de verplichting het verblijf aan te vragen via de voorzien weg, met name in de Belgische ambassade in het land van herkomst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Betrokkene maakt niet concreet duidelijk hoe een tijdelijke afwezigheid een schending van zijn gezinsleven zou inhouden.

In het arrest d.d. 30.11.2015 met nummer 157 400 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld dat het EHRM er bij diverse aangelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (met verwijzing naar diverse arresten). Aangezien de omstandigheden waarop betrokkene zich beroept, artikel 8 EVRM en het gezinsleven betreffen, worden deze omstandigheden niet aanvaard als buitengewoon in de zin van artikel 12bis van de wet.

In het zelfde arrest d.d. 30.11.2015 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog het volgende: “De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM” (inclusief talrijke verwijzingen naar concrete arresten).

In dit opzicht wordt dus evenmin rekening gehouden met de stukken die aantonen dat betrokkene en de partner in 2013 een afspraak hebben gemaakt in het kader van een medisch begeleide voortplanting.”

Dezelfde dag kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen dit bevel stelde verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 197 954.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 10, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 25/2 en 26/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 9,11,12.1 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de Gezinsherenigingsrichtlijn).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Verzoeker had in een brief van 5 mei 2016 de buitengewone omstandigheden aangehaald zoals in het gedeelte In Feite vermeld, en hierbij diverse stukken gevoegd.

De bestreden beslissing hanteert twee motieven:

-De aanvraag tot medische regularisatie werd onontvankelijk verklaard;

-Het gezinsleven wordt niet als buitengewone omstandigheid weerhouden.

Eerste onderdeel,

De overwegingen in verband met artikel 8 EVRM vormen op geen enkele wijze een proportionaliteitstoets, of een 'eerlijke balanstoets'. Het motief dat gegeven wordt is louter standaard en

stereotiep, en geeft op geen enkele wijze enige echte en concrete afweging aan tussen het belang van verwerende partij enerzijds en het belang van verzoeker anderzijds. De vraag of er een reële schending is van de belangen van verwerende partij wanneer verzoeker die al vijf jaar in België is niet terugkeert naar Nigeria om daar een loutere administratieve daad te vervullen, wordt niet in redelijkheid beantwoord door de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft een relatief lang verblijf in België en een relatief lange relatie met mevrouw O.. Het is een niet deugdelijke motivering om in louter algemene termen, zonder enige specifieke afweging van de concrete elementen van de zaak, te stellen dat verzoeker naar Nigeria terug kan om daar het visum aan te vragen. Het argument is op geen enkele wijze getoetst aan de realiteit van de rol van verzoeker in het gezin en aan zijn verhouding met mevrouw O. Het is een stereotiep argument. Dergelijk motief kan in alle dossiers gehanteerd worden als het al een motief zou zijn, quod non; het moet evenwel onderbouwd worden door de beoordeling van de concrete situatie van het gezin.

Tweede onderdeel,

De beslissing stelt dat het medisch regularisatieverzoek onontvankelijk is verklaard.

Verzoeker wijst er op dat hij tegen die beslissing beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit beroep nog lopende is, zodat vermelde beslissing geen kracht van gewijsde heeft, en in casu niet als deugdelijk motief kan aangewend worden.

Verzoeker heeft een ernstig medisch probleem en de loutere vermelding dat het medisch regularisatieverzoek onontvankelijk werd verklaard volstaat niet. In het kader van een aanvraag tot verblijf en de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient specifiek geoordeeld te worden. De criteria voor toepassing van artikel 9ter vreemdelingenwet en van artikel 10 en 12bis vreemdelingenwet zijn niet identiek. Het is perfect denkbaar dat een medisch probleem wel afdoende is voor verblijf omdat het als een buitengewone omstandigheid wordt aanzien, terwijl dit medisch probleem niet afdoende is om artikel 9ter vreemdelingenwet toe te passen. Een 'mineur' medisch probleem kan wel een buitengewone omstandigheid zijn. De beslissing stelt de criteria van beide artikels op dezelfde voet.

Derde onderdeel,

Ten eerste,

Dat de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van toepassing is. Het gaat in casu zowel over de beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, ondermeer het hoorrecht.

Ten tweede,

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
 - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
 - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
 - . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem, het de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker verwijst hierbij uitdrukkelijk naar wat met betrekking tot het principieel te respecteren hoorrecht gesteld is in het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014, punt 3.3.2.4, overwegingen die hier integraal voor herhaald worden aanzien.

Welnu verzoeker meent zich in deze situatie van niet respecteren van het hoorrecht te bevinden. Meer bepaald maakt verzoeker deel uit van een gezin in de zin van art. 8 EVRM dat geenszins is beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie.

Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is.

Verzoeker verwijst hierbij ook naar het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014:

"In de huidige stand van het geding wordt bijgevolg op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt dat de thans door verzoeker aangereikte informatie, waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

*Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig".*¹

Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november van de RvV in de zaak RvV 162 843 (UDN-procedure):

3.3.2.2, Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18, december 2008, C- 349/07, Sopropé, pten, 33 en 36; HvJ22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S, pt.. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ22 november 2012, C-277/11, M.M. pt. 81, HvJ5, november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ22 november 2012; C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof Van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 16 december 2008, C-349/01, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 68). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ22 november 2012, C-277/11, M.M."pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M,G, e.a. pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M, G, e.a. pt. 35).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormt van artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2006, aft. 348, 96 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve

uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald. In overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.8., ro. 35-36).

Niettemin, blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. enR., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken, (HvJ 10 september 2013, G-383/13 PPU, M.G.,e.a., ro. 37). In casu stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit moet worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2006/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 mei verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. 1307*, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C288/96, *Jurispr. blz. 18237*, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yonglian Housewares & Hardware/Raad*, C141/06p, *Jurispr. blz. 19147*, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 p, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013. C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). 3.3.2.4. Daargelaten de vraag of het bevel op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motivering diende te bevatten met betrekking tot een eventuele schending van verzoekers gezinsleven, blijkt uit de stukken waarvan de Raad vermag kennis te nemen, niet dat de verwerende partij zich op enig ogenblik heeft vergewist van het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker zoals nochtans wordt vereist door het genoemde artikel 74/13. Zo wordt in de synthesesnota van 14 november 2014, datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, onder 'motief' de ruimte blanco gelaten. (administratief dossier, ongenummerd). De motivering van de bestreden beslissing is bovendien zonder meer verkeerd waar wordt gesteld dat met betrekking tot 'de elementen die [verzoeker] aangehaald [heeft] in het kader van andere verblijfsprocedures kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond; De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 18/02/2012 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. ' Uit de debatten is immers gebleken dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, d.d. 9 april 2014, nog steeds hangende is. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat in die aanvraag specifieke elementen met betrekking tot het gezinsleven werden aangevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze aanvraag, of minstens de daarin aangevoerde elementen van gezinsleven op enige wijze werden onderzocht.

Evenmin werd verzoeker gehoord, noch blijkt uit enig ander stuk uit het administratief dossier dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Er wordt bijgevolg aannemelijk gemaakt dat de thans aangereikte informatie waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker sluit zich aan bij de inhoud van dit arrest. Het is niet enkel van toepassing op een beslissing over een bevel om het grondgebied te verlaten maar op elke administratieve beslissing die de belangen van de betrokken op ongunstige wijze kan beïnvloeden, en dus ook op een weigering van verblijf.

Verzoeker werd niet gehoord in verband met de opzichts hem genomen en hier bestreden beslissing. Op zich volstaat dit gegeven om de beslissing zowel wat betreft de weigering van verblijf als wat betreft het bevel te schorsen en te vernietigen.

Verzoeker toont inderdaad aan dat als zij zou gehoord zijn zij elementen had aangebracht die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Hij had kunnen wijzen op het gegeven dat hij een medisch probleem heeft.

Hij had kunnen vermelden dat de onontvankelijkheidsbeslissing over de medische regularisatie aanvraag nog geen kracht van gewijsde had. Hij had kunnen wijzen op het onderscheid dat moet gemaakt worden tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden van artikel 10 en 12bis vreemdelingenwet, en anderzijds de criteria van artikel 9ter vreemdelingenwet. Hij had kunnen wijzen op zijn zeer nauwe gezinsband met mevrouw O. en de noodzaak om haar bij te staan, inzonderheid op psychisch en moreel gebied."

Zoals verweerder in de nota terecht heeft opgemerkt, laat verzoeker na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 25/2 en 26/1 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 9, 11, 12.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is. Er weze trouwens opgemerkt dat er geen artikel 25/2 of artikel 26/1 in de Vreemdelingenwet staat.

De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker volgens de gemachtigde niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die

hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om een visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. De gemachtigde is daarbij ingegaan op alle door verzoeker in diens aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde de artikelen 10 en 12*bis* waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 12*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat hij, in functie van zijn in België verblijvende wettelijke partner, een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden toegelaten niet tot enig verblijf was toegelaten of gemachtigd. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoeker meerderjarig is en dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen ouder was van een kind dat erkend werd als vluchteling of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Bijgevolg diende verzoeker buitengewone omstandigheden aan te tonen.

In zijn aanvraag heeft verzoeker gewezen op zijn relatie met Mw. O.R. in het licht van artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid. Hij wees erop dat bij een belangenafweging het duidelijk zou zijn dat het belang van de staat om een aanvraag voor een visum in Nigeria te laten doen, als administratieve formaliteit, niet zou opwegen tegen het belang van het gezinsleven van verzoeker in België. Verzoeker acht in het eerste onderdeel van zijn enig middel het antwoord op dit gegeven in de bestreden beslissing niet redelijk en niet deugdelijk. Hij meent dat op stereotiepe wijze werd geantwoord dat verzoeker terug kan naar Nigeria om daar een visum aan te vragen zonder te toetsen aan de realiteit welke rol verzoeker in het gezin heeft en welke verhouding hij heeft met Mw. O.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het gezinsleven tussen verzoeker en Mw. O. erkent en tot een belangenafweging is over gegaan. De gemachtigde is van oordeel dat het feit dat verzoeker hier een partner heeft, hem niet van de verplichting ontslaat het verblijf aan te vragen in de Belgische ambassade van het herkomstland. Die terugkeer acht de gemachtigde niet in disproportionaliteit met het recht op

verzoekers gezins- of privéleven omdat het een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft. Verder verwijst de gemachtigde naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State om te stellen dat het EHRM belang hecht aan de vraag of een vreemdeling in precair verblijf een relatie is aangegaan. In een dergelijke situatie dient men, volgens de aangehaalde rechtspraak, zich ervan bewust te zijn dat het volharden van een precair gezinsleven geen aanleiding geeft tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat dit een veeleer algemeen antwoord betreft op de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheid van zijn gezinsleven. De gemachtigde heeft echter nog verder gemotiveerd dat *“betrokkene [...] niet concreet duidelijk [maakt] hoe een tijdelijke afwezigheid een schending van zijn gezinsleven zou inhouden.”* De Raad acht dit motief deugdelijk en redelijk nu verzoeker inderdaad in zijn aanvraag ook enkel op algemene wijze naar zijn gezinsleven heeft verwezen. De Raad stelt zich de vraag hoe de gemachtigde, zoals verzoeker aanvoert, een concrete toetsing had kunnen doen van *“de rol van verzoeker in het gezin en zijn verhouding met Mw. O.”* als verzoeker daarin zelf in de aanvraag op de vlakte is gebleven. Er blijkt inderdaad niet waarom een tijdelijke afwezigheid een schending van verzoekers gezinsleven zou inhouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het tweede onderdeel verwijst verzoeker naar zijn medische situatie en naar het feit dat de loutere vermelding dat het medisch regularisatieverzoek onontvankelijk werd verklaard, niet volstaat. Hij meent dat de beoordeling van een medische situatie in het kader van een aanvraag tot een toelating tot verblijf anders dient ingevuld te worden dan in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van oordeel dat een “mineur” medisch probleem wel een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag inderdaad heeft verwezen naar zijn gezondheidssituatie. Het blijkt om een hoge bloeddruk en om psychosociale problemen te gaan. Verzoeker stelt in de aanvraag dat het een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou zijn indien hij enkele maanden naar Nigeria dient terug te keren voor de aanvraag van een visum omdat hij in de problemen zou komen met zijn noodzakelijke medische behandeling. De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat verzoekers aanvraag tot medische regularisatie op 11 maart 2014 onontvankelijk werd verklaard omdat er in het voorgelegde attest geen enkele uitspraak voorkomt over de graad van ernst. De gemachtigde heeft zich echter niet beperkt tot een verwijzing naar de procedure die werd gevoerd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad overigens het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing heeft verworpen, doch heeft bijkomend gesteld dat er zich sedert de onontvankelijkheidsbeslissing geen verdere updates omtrent de ziekte van betrokkene en de evolutie ervan in het dossier bevinden. Verzoeker betwist dit motief niet. Er blijkt bijgevolg dat de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot de loutere vermelding dat het medisch regularisatieverzoek onontvankelijk werd verklaard, de gemachtigde acht de wankelende gezondheidstoestand bij gebrek aan bijkomende updates omtrent de ziekte en de evolutie op zich niet bewezen. Sowieso weze aangestipt dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het is thans duidelijk dat verzoeker een dergelijk hoog risico niet aanvoert.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 10 of van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In het derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest. Hij verwijst hierbij uitvoerig naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie waarin wordt aangenomen dat de eerbiediging van de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht vormt waarvan het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt. De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting en de citaten uit de arresten van de

Raad, die verzoeker in diens verzoekschrift heeft aangehaald, ook al hebben de geciteerde arresten betrekking op bestreden bevelen, aangezien de thans bestreden beslissing eveneens een toepassing vormt van het Unierecht, met name van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Echter, waar verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en dit gegeven op zich reeds volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen, kan de Raad niet volgen. Vooreerst volgt de thans bestreden beslissing op een aanvraag en heeft verzoeker dus in het kader van die aanvraag wel degelijk de mogelijkheid gehad om alle elementen die hij nuttig acht op een dienstige wijze voor te leggen. Het recht om gehoord te worden impliceert niet dat dit enkel een mondelinge gelegenheid kan zijn om voor zijn rechten dienstig op te komen en om alle nuttige elementen aan te brengen.

Bovendien haalt verzoeker zelf aan dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 mei verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000. Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yonglian Housewares & Hardware/Raad, C141/06p, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 p, punt 80). Verzoeker haalt aan dat hij, in geval hij zou gehoord geweest zijn, had kunnen wijzen op zijn medisch probleem, dat de onontvankelijkheidsbeslissing volgend op de medische regularisatieaanvraag nog geen kracht van gewijsde had, dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen de buitengewone omstandigheden van artikel 10 en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en de criteria van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat hij had kunnen wijzen op de nauwe gezinsband met Mw. O en de noodzaak haar bij te staan. Zoals verweerder in de nota terecht stelt, betreft de medische problematiek, het gezinsleven met Mw. O. en het feit dat de onontvankelijkheidsbeslissing nog geen kracht van gewijsde had, elementen die reeds gekend waren door de gemachtigde, zodat niet kan ingezien worden hoe een bijkomend horen met het wijzen op die gegevens tot een andere beslissing aanleiding had kunnen geven. Wat betreft het betoog dat buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 10 en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en de criteria van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet anders moeten worden geïnterpreteerd, heeft de Raad *supra* reeds gesteld dat de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de onontvankelijkheidsbeslissing, maar tevens heeft vastgesteld dat vervolgens zich geen verdere updates omtrent de ziekte van verzoeker en de evolutie ervan in het dossier bevinden dermate dat hij de wankelende gezondheidstoestand op zich niet bewezen acht. Bijgevolg ziet de Raad evenmin in hoe het voormelde betoog over de verschillende invulling van de medische problematiek in het licht van artikel 12bis of in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *in casu* tot een andere beslissing had kunnen aanleiding geven.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht in het licht van artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES